

A hegedűs visszahökken, még az ajkából is elszállt a vér. Kezei reszketve nyúltak hátrafelé, valami támasztékot keresve. Az arca hamuszürke lett. Kísérteties összeroppanásban görbül meg az alakja: «Santissima madre! Ki mondotta Önnek?» «A játéka Maestro. Így csak olyan ember játszik, aki sok mindenben ment keresztül. És a többire rájönni — arra megtanított engem az élet. Tudom én mi az, mikor démon él az ember lelkében». Kurta mozdulattal kiegyenesedett: választ várt. «Őn tehát utazik?» Fojtott, rekedt «igen» volt a válasz. — «Mikor?» — «A hangverseny után». A gróf rövid fejbiccen-téssel tudomásul vette a választ.

Paganini mély meghajlással nyitott ajtót a helytartónak. Eltorzult, tehetetlen düh szorította ököibe két kezét a távozó után. A terem-ben fergeteggé dagadt a várakozás tapsáradata.

* * *

A helytartó felesége feje fölé hajolt. Az asszony mélyen a szemébe nézett: «Nem soká voltál távol. És mégis hiányoztál nekem».

A helytartó mosolygott. Halk melegség olvadt szét a merev arcon. «Jobban érzed már magad?» Az asszony bólíntott és feltekintett az urára. «Nagyon jó vagy, Carlo».

A gróf mélyen lélezett. «Talán csak úgy látszik. Az ember félti azt, amit nem akar elveszteni». A nő gyöngén megsimogatta a férfi karját. «Fáradt vagyok. Menjünk». A helytartó karját nyújtotta.

A taps orkánként zúgott.

A hegedűs a dobogóra lépett. Még fakóbbnak, még vértelenebbnek látszott, mint az előbb. Szeme elnézett a közönség fölött. Tekintete az üres páholy mellett osont tova. Aztán egyetlen elszánt fogással állához rántotta a hegedűt és ráejtette a vonót.

Paganini játszott.

Fordította: Horváth Henrik.

BETLEHEM.

*Ó, lélek, ki a végtelent
járod, világok madara,
imhol a jászolból ragyog rád
a megnyílt egek sugara.*

*Ki jön a csillagok fölött
sejted a titkok titkaid,
szállj le a pajta méce mellé,
a nagy Megoldás itt van, itt!*

*Szemed a tengermély idők
sötét ködébe révedez,
itt évmilliók mosolyognak,
a végtelenség vége ez!*

*Ki a teremtő Szellemet
a roppant térben érezed,
menj az Alázat Gyermekehez
és tedd kezébe éleled.*

*A földi vágyakon sötét
fekély csirázik: hullafolt! —
csak az él az örök körökben
ki a jászolnál meghajolt,*

*ahol a végtelen remény
a Kisdéd arcán itt ragyog
s Mária könnyében fürdönek
az ég, a föld, a csillagok.*

Csomorkányi Pál.